

SARAH MORGAN

Arisakellad lumes

Triloogia 1. raamat

Sarah Morgan
SLEIGH BELLS IN THE SNOW
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Sarah Morgan
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11280414
ISBN 978-9949-25-617-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallis lugeja!

„Aisakellad lumes” on esimene raamat kolmeosalisest sarjast, mille tegevus toimub väljamõeldud Snow Crystali külakeses Vermontis, kus on kaunid järved, mäed ja metsad. See on ideaalne romantiline taust suviste ja talviste lugudele ning selles sarjas on nii ühtesid kui ka teisi.

Mulle meeldib kirjutada perekondadest ja eriti paelub mind see, kuidas koos kasvanud lastest kujunevad nii erinevad inimesed. Sellepärast ma otsustasingi kirjutada kolmest vennast.

Jackson, Sean ja Tyler O’Neil lahkusid lapsepõlvkodust, et ellu viia isiklike unistusi. Kõige vanem vend Jackson rajas Euroopas eduka talispordikuurortide keti, Sean on keskendunud karjäärile ortopeediakirurgina ja paha poiss Tyler oli hiljuti sunnitud tõsise vigastuse tõttu loobuma võistlemisest suusatamise maailma karika nimel.

Nende isa ootamatu surm muudab kõike. Snow Crystali tulevik on nende kätes. Range ja vastutustundlik Jackson on otsustanud päästa koha, mis on neli põlvkonda olnud O’Neilide suguvõsa koduks, aga ta ei suuda seda teha üksinda.

Mulle meeldis neid tegelasi välja mõelda: kolm tugevat, seksikast meest, igaüks omamoodi ja oma eesmärkidega, aga tugevate vennalike sidemetega. Loodan, et teile meeldib Jacksoni teekonnast lugeda sama palju, kui mulle sellest kirjutada.

Mulle meeldib saada oma lugejatelt tagasisidet, nii et kirjutage minu veebilehekülje kaudu mulle meilile või võtke minuga ühendust Twitteris või Facebookis.

www.twitter.com/SarahMorgan

www.facebook.com/AuthorSarahMorgan

Aitäh, et valisite selle raamatu!

Armastusega

Sarah

Pühendatud armastusega minu perekonnale.

Esimene peatükk

KAYLA GREEN KEERAS oma lemmikmuusika põhja ning tõrjus nii eemale peomeeleolust kantud muusika ja naeru, mis tema suletud kontoriukse taga hõljusid.

Kas ta on ainuke, kes seda aega aastast vihkab?

Kusagil pidi ometi olema keegi, kes tunneb sama, mida tema.

Keegi, kes ei arva, et jõulud on tingimata rõõmsad ja valged?

Keegi, kes teab, et puuvõõrik on mürgine?

Kayla vaatas süngelt, kuidas pehmed lumehelbed laisalt tema avara nurgakabineti kahest maast laeni ulatavast aknast mööda lendlesid. Ta polnud valgetest jõuludest unistanud, aga paistis, et saab need ikkagi.

Kaugel all olid Manhattani tänavad tulvil turiste, kes soovisid nautida jõuluehteis New Yorgi vaatamisväärsusi. Rockefeller Centeri ees seisis tuledesäras tohutu kuusk ja taamal läikis talvises valguses Hudsoni jõgi nagu hõbehall pael.

Kayla keeras lumele, kuusele ja kesklinna helkivatele pilvelõhkujatele selja ning suunas pilgu arvutiekraanile.

Hetk hiljem avanes uks ning nähtavale ilmus tema kolleeg Tony meelelahutuse ja spordi osakonnast, käes kaks šampanjapokaali.

Kayla võttis kõrvaklapid peast. „Kes pagan seda muusikat valib?”

„Sulle ei meeldi või?” Mehe särgi ülemine nööp oli lahti ja tema silmad läikisid, mis tähendas, et see polnud tema esimene pokaal šampanjat. „Kas sa sellepärast oledki oma kabinetti peitu pugenud?”

„Ma otsin sisemist rahu, aga piisaks ka välisest, nii et oleks suurepärane, kui sa lahkudes enda järel ukse sulgeksid.”

„Jäta, Kayla. Me tähistame meie seni parimat aastat. Inglise on traditsioon nina täis võtta, laulda viisist mööda karaoket ja flirtida kolleegidega.”

„Kes sulle seda ütles?”

„Ma vaatasin filmi „Bridget Jonesi päevik”.”

„Ahah.” Muusika ajas pea valutama. Kaylal oli jõulude ajal alati sama tunne. Pitsitav paanika sisemuses. Pakitsus rinnus, mis andis järele alles 26. detsembril. „Tony, kas sa soovid midagi? Ma tahaksin edasi töötada.”

„See on meie firma pidu. Sa ei tohi täna nii hilja õhtul tööd teha.”

Kayla meelest oli see töötegemiseks parim õhtu.

„Kas sa oled näinud filmi „Jõululaul”? Või seda raamatut lugenud?”

Naise ette lauale tekkis šampanjapokaal. „Ma pakun, et sa pole Pisi-Tim, nii et sa oled kas ihnuskois Scrooge või üks vaimudest.”

„Ma olen Scrooge, aga ilma jõledate ööriieteta.” Kayla ei teinud šampanjast välja, vaid heitis pilgu ukseavale. „Kas Melinda on seal?”

„Nägin teda viimati seebitamas Adventure Traveli juhiti, kes on sind terve õhtu taga otsinud, et sind isiklikult tänada nende firma uskumatult eduka aasta eest. Sellest saadik, kui sa nende firma enda hoolde võtsid, on broneeringute maht tõusnud kakssada protsenti. Lisaks oli tema foto tänu sulle Time’i kaanel.” Tony kergitas klaasi ja mui-gas. „Kuni sina New Yorki tulid, olin mina kõigi lemmik. Brett andis mulle soovitusi, kuidas olla tipus. Ma oleksin saanud selle firma noorimaks asepresidendiks.”

Kayla peas hakkasid helisema häirekellad. „Tony...”

„Nüüd langeb see au tõenäoliselt sinule.”

„Sa oled endiselt kõigi lemmik. Me töötame erinevates osakondades. Kas me ei võiks sellest homme rääkida?” Kayla otsis kotist aruannet, soovides, et saaks ise sinna sisse pugeda ja koti jaanuarini kinni tõmmata. „Mul on palju tegemist.”

„Liiga palju, et veidikene minu ego upitada?”

Kayla piidles pokaali. „Ma olen arvamusel, et inimesed peavad ise oma ego upitama.”

Mees naeris vaikselt. „Kui keegi teine oleks seda öelnud, oleksin ma arvanud, et ta tahab sellega millelegi vihjata, aga sina nii ei tee, ega? Sul pole selleks aega. Sul pole aega ka pidudeks ega õhtusöökideks ega pärast tööd koju minnes baarist läbi astumiseks. Sul on aega *ainult* töö jaoks. Turismi ja majutuse osakonna asepresidendi Kayla Greeni jaoks on tähtis ainult töö. Tead sa, et firmas on sõlmitud kihlvedu selle peale, kas sa magad koos telefoniga või mitte?”

„Muidugi magan. Kas sina siis ei maga?”

„Ei. Vahel magan ma koos mõne inimesega, Kayla. Seksika alasti naisega. Vahel unustan ma töö ja naudin uskumatut seksi.” Tony vaatas talle silma, selge vihje pilgus, ja Kayla soovis, et ta oleks kabineti ukse lukku pannud.

„Tony...”

„Ma teen ennast kohe ilmselt täiesti narriks, aga...”

„*Palun* jäta.” Kayla otsustas, et tal võib vaja minna mõlemat kätt ja loobus kausta otsimisest. „Mine tagasi peole.”

„Sa oled kõige seksikam naine, keda ma tean.”

Oh, pagan.

„Tony...”

„Kui sind Londonist siia asepresidendiks toodi, olin ma valmis sind vihkama, aga sa võlusid meid kõiki oma armstate briti kommetega ja Bretti oma tapva ärivaistuga.” Mees nõjatus lähemale. „Ja sa võlusid ka minu ära.”

Kayla vaatas pokaali tema käes. „Kui palju sa joonud oled?”

„Ma jälgisin sind paar päeva tagasi, kui sa kliendile presentatsiooni tegid. Sa ei seisa hetkegi paigal.”

„Ma mõtlen ringi kõndides paremini.”

„Jah, sa kõnnid ringi selles kitsas pliiatsseelikus, mis rõhutab su tagumikku, ja neis kõrgetes kontsades, mis toovad esile su pikad jalad, ning mina mõtlesin kogu selle aja, et Kayla Greenil on teravam ärivaist, aga samas ka imekenad jalad...”

„Tony...”

„... ja peale selle on tal ka vapustavad rohelised silmad, mis võivad mehe tuhande sammu kauguselt ära tappa.”

Kayla põrnitses teda ja vangutas siis pead. „Ei, ei või. Sa oled endiselt elus, nii et selles sa eksid. Mine nüüd tagasi peole.”

„Lähme siit minema, Green. Minu poole. Ainult sina, mina ja mu ülisuur voodi.”

„Tony...” Kayla üritas kasutada õiget hääletooni. Range, ametlik ja täiesti ükskõikne. „Saan aru, et oma tunnetest rääkimine nõudis sinult suurt julgust ja ma olen sinuga sama avameelne.” *Noh, mitte lõpuni, aga nii avameelne, kui ta olla saab.* „Jättes kõrvale asjaolu, et ma ei astuks iialgi ühegi kolleegiga isiklikesse suhetesse, sest see on ebaprofessionaalne, olen ma inimsuhete osas täiesti lootusetu.”

„Sa ei sa milleski lootusetu olla. Kuulsin, kuidas Brett ütles sel nädalal ühele kliendile, et sa oled superstaar.” Mehe häälest kõlas kerge kibestumine ja Kayla ohkas.

„Kas selles asi ongi? Rivaalitsemisses? Ausõna, kui Brett andis sulle soovitusi, kuidas tipus olla, ei mõelnud ta seda ilmselt päris nii.”

„Kuum, räpane seks, Kayla, ainult täna õhtul.” Tony kergitas pokaali. „Nagu homset ei oleks.”

Kayla meelest võinuks homme tulla juba kiiremini. „Head õhtut, Tony.”

„Ma paneksin su neid meile unustama.”

„Seda pole veel ükski mees suutnud.” Selle masendava asjaolu meenutamine ei teinud tuju sugugi paremaks. „Sa oled purjus ja sa kahetsed seda hommikul.”

Mees istus tema lauale, litsudes laiaks pataka arveid, mis ootasid Kayla allkirja. „Enne sinuga kohtumist arvasin ma, et mina raban kõvasti tööd teha. Siis tuli Kayla Green, avalike suhete geenius, kes kunagi ei eksi.”

Kayla sikutas arveid. „Ma võin siiski eksida ja sulle jalaga tagumikku anda, kui sa mu arvete pealt maha ei tule.”

„Tagumikku? Ma arvasin, et inglased ütlevad istmik.”

„Vahet pole, kuidas seda nimetada. Korista see mu laua pealt ära. Mine koju, enne kui ütled mõnele tähtsale isikule midagi, mida ei peaks.” Ta kavatses tõusta ja Tony välja lükata, ent tema kergenduseks avanes kabineti uks ja tema assistent Stacy astus sisse.

Stacy vaatas tühja pokaali Tony käes. „Ahaa, Tony... Brett otsib sind. Võimalik uus klient. Ta ütles, et sina oled selleks õige mees.”

„Tõesti? Sel juhul...” Tony haaras Kayla poolt puutumata pokaali ja suundus ukse poole, „... tööd ei tohi ju miski segada, eks? Kindlasti mitte lõbu.”

Stacy vaatas talle järele, kulmud kõrgel. „Mis talle sisse läks?”

„Kaks pudelit šampanjat.” Kayla langetas pea kätele ja vaatas tühjal pilgul ekraani. „Kas Brett ka tegelikult teda otsis?”

„Ei, aga sa olid sellise moega, et annad talle kohe patsunasse, ja ma ei tahtnud, et sa jõulud trellide taga veedaksid. Kuuldavasti on seal jube vilets toit.”

„Sa oled kullatükk ja sa saad korraliku preemia.”

„Sa juba andsin mulle korraliku preemia. Ma ostsin endale selle pluusi.” Stacy keerutas nagu baleriin ja mustad litrid sädelesid tulede valgel. „Mis sa arvad?”

„Imekena. Ära ainult Kombitsa-Tonyle liiga lähedale seisa.”

„Minu meelest on ta nunnu.” Stacy punastas. „Vabandust. Liiga palju infot.”

„Sinu meelest on ta seksikas?” Kayla põrnitses ust, mille taha Tony oli mõni minut tagasi kadunud, ja arutles, mis tal viga on. „Tõsiselt?”